

[Jespér Simonsen.]

sidde i Ro og nedskrive; jeg skal tage de væsentligste Punkter frem.

Der spørges således, om de, som ikke begærer sig fritaget, og som altsaa kan udskrives til Vagtkorpset, virkelig er „paa det rene med Omfanget af de Forpligtelser, der kan komme til at paahvile dem“. Det er dog en besynderlig Mistillid til den danske Befolkning, at de paagældende ikke skulde være klar over, hvad det betyder, at de ikke melder sig fra, nemlig dette simple, at de kan blive indkaldt for at faa en Rekrutuddannelse, hvis Karakter de meget vel kender, dels fra Pressens Omtale, dels fra Kammerater, der tidligere har været inde, ligesom de ved, at det betyder, at de i 12 Aar skal staa til Raadighed til ekstraordinære Indkaldelser og for at deltage i den Vagt-tjeneste, som maatte blive paakrævet.

Dernæst spørges der, om det ikke kan tænkes, at der blandt dem, der beder sig fritaget, „findes Folk, som vel vil give Møde til Forsvar for deres Land, men som ikke ønsker at vove det yderste, naar Opgaven . . . . . kun skal være en Bevogtning.“ Ja, jeg tør ikke bestride, at saadanne Mennesker kan findes. Menneskene er jo besynderlige, og man kan godt tænke sig, at der var nogle unge Mennesker, som, navnlig under Paa-virkning fra konservativ Side gennem en Agitation, som udfoldes gennem den saakaldte S. O. S.-Film, der jo skal opflamme Ungdommen til at vurdere alt Militær-væsen og Militærliv højt, virkelig kunde faa en saa mærkelig Mentalitet, at de gerne vilde ind i Hæren, hvis den havde det, de Konservative kalder krigsmæssige Opgaver, men ikke bryder sig om at komme ind i Vagtkorpset.

Men selv om der skulde eksistere saadanne Mennesker, vil jeg dog gerne spørge de konservative Medlemmer af denne Forsamling, om de deraf vil drage den Slutning, at saa bør Militærordningen af 1922 bevares; for hvis de ikke vil drage denne eller en tilsvarende Slutning, kan jeg ikke se, hvad denne Bemærkning i det hele taget har at gøre i en Betænkning som den foreliggende.

Man ytrer Frygt for, at de unge Mennesker, som gaar ind i Vagtkorpset og tager denne Uddannelse, skulde danne Organisationer, som vilde volde Vanskeligheder. Vi har jo ogsaa nu Soldaterforeninger af for-

skellig Art, og, mig bekendt, volder de ikke Vanskeligheder; det er muligt, at de unge Mennesker, som har været inde til Uddannelse, ogsaa i Fremtiden vil danne saadanne Sammenslutninger, men det kan jo ikke fortrædige nogen. Men Tanken om, at de unge Mennesker, der endnu ikke har været indkaldt eller uddannet, skulde danne Organisationer, hvorigennem man skulde kunne faa Vanskeligheder, er saa fuldkommen blot-tet for Rimelighed, at der efter min Mening ikke er nogen som helst Anledning til at beskæftige sig med den. Naar man overvejer, hvem de unge Mennesker er, hvilke forskellige Kredse af Folket de kommer fra — alle mulige Samfundslag —, kan man ikke tænke sig noget saadant praktisk muligt.

Endelig udtales der Tvivl om, at de paagældende vil staa til Raadighed i de 12 Aar for det Vederlag, der bydes dem. Men det er jo det, de gaar ind paa. Naar de overhovedet melder sig, det vil sige ikke melder sig fra, saa er de dermed gaaet ind paa at staa til Raadighed i de 12 Aar for det Vederlag, de faar. Saa der kan ikke være Spørgsmaal om, hvorvidt de vil det eller ej; de har paataget sig denne Forpligtelse, og som andre Samfundsborgere, der paatager sig en Forpligtelse overfor det offentlige, maa de opfylde den.

Saa spørges der: Hvordan er deres Stilling i de 12 Aar? „Maa de forlade Landet i dette Tidsrum?“ Det er beklageligt, at Koncipisten af denne Betænkning ikke har gjort sig den Ulejlighed at læse Lovforslaget igennem, før han skrev Betænkningen, for der er dette Spørgsmaal ganske udtrykkeligt besvaret. Der staar i § 17, at de for at kunne forlade Landet maa indhente Statsministeriets Tilladelse. Dermed er det Spørgsmaal besvaret, men hvorfor saa tage det op i Betænkningen som noget, man er i Tvivl om?

Der spørges endvidere i Betænkningen: „maa de flytte til en anden Landsdel, skifte Erhverv o. s. v.“. Det er jo komplet latterlige Spørgsmaal. Selvfølgelig maa Samfundsborgere flytte rundt i Landet i Fremtiden, akkurat som de maa nu. De unge Mennesker, som har faaet Militæruddannelse og kan mødese en Indkaldelse, maa jo ogsaa nu flytte, hvorhen de vil i Landet. Men de skal naturligvis melde Flytning;